

ROMANTIKUS ERŐSZAK

Christian Picciolini

ROMANTIKUS ERŐSZAK

Egy jó útra tért neonáci
visszaemlékezései

A fordítás alapja:
Christian Picciolini: *White American Youth: My Descent into America's
Most Violent Hate Movement – and How I Got Out.*
Published by Hachette Books, a division of Hachette Book Group,
Inc. in 2017. Originally published as *Romantic Violence: Memoirs
of an American Skinhead* in 2015.

© Christian Picciolini, 2017

Fordította © Rusznyák Csaba, 2017

Szerkesztette: Sebes Katalin

Borítóterv: Tabák Miklós

Borítófotó: Peter Tsai

HVG Könyvek, Budapest, 2019

Kiadóvezető: Budaházy Árpád

Felelős szerkesztő: Koncz Gábor

ISBN 978-963-304-508-4

Minden jog fenntartva. Jelen könyvet vagy annak részleteit
tilos reprodukálni, adatrendszerben tárolni, bármely formában vagy
eszközzel – elektronikus, fényképeszeti úton vagy más módon –
a kiadó engedélye nélkül közölni.

Kiadja a HVG Kiadó Zrt., az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

Felelős kiadó: Szauer Péter

www.hvgkonyvek.hu

Nyomdai előkészítés: Sörfőző Zsuzsa
Nyomás: Mondat Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Felelős vezető: Nagy László

Cimborának, a fiaimnak és az én Brittonomnak

Minden intelligens bolond képes nagyobb, komplexebb, erőszakosabb módon gondolkodni. Ahhoz azonban némi zsenialitás – és egy nagy adag bátorság – szükségeltetik, hogy az ellenkező irányba induljon el.

E. F. Schumacher: *A kicsi szép – Tanulmányok egy emberközpontú közgazdaságtanról* (*Small is Beautiful: A Study of Economics As If People Mattered*). Ford.: Perczel István. Budapest, Katalizátor, 1914.

TARTALOM

Joan Jett előszava	11
Előszó	15
1. Góliát	21
2. Ötezer kilométerre	29
3. Cimborá	43
4. Fehér hatalom	59
5. Bőrfejű büszkeség	75
6. Nyolc szó	87
7. A gyűlölet nyara	97
8. Ifjú uszítók	115
9. Halld szavunk!	123
10. Fehér büszkeség	129
11. Fegyvere van, veszélyes	143
12. W. A. Y.	153
13. Beteg társadalom	165
14. Heavy metal gyűlöletgépezet	181
15. Rendőri elnyomás	189
16. Mártír	197

17. Boldog halál	211
18. Végző megoldás	221
19. Nyisd ki a szemed!	237
20. AmeriKKKa	251
21. A fajháború katonái	265
22. Szervezett káosz	277
23. Fehér forradalom	293
24. Ragnarök	303
25. A testvér bűnei	317
Utószó	323
Köszönetnyilvánítás	329
A szerzőről	335

JOAN JETT ELŐSZAVA

Mindnyájunkat az identitásért és a közösséghez tartozásért vívott egyetemes küzdelmünk köt össze. Végso soron ez az erőfeszítés tesz minket emberré; és ez tesz minket, különösen gyerekként, sebezhetővé.

Amikor az 1970-es években tagja voltam a The Runawaysnek, az első kizárólag nőkből álló amerikai rockbandának, megtapasztaltam mindenféle előítéletet és vakhitet. Néha csak egy hajszálon múlt, hogy ne fordítsak hátat az egésznek. A gitárom, a tollam és a hangom azonban átsegített felszínes félelmeimen egy hosszú, sikeres rock and roll karrierbe – amelynek, hála az égnek, mind a mai napig élvezhetem a hatásait.

Nagyrészt Kenny Lagunának, a produceremnek, menedzseremnek, közeli barátomnak és örök bizalmasomnak köszönhetően értem el akkora kereskedelmi sikert, hogy meg tudtam élni a zenéből. Kenny már akkoriban is egyfajta mentor volt számomra, és a mai napig is az. Az ő segítségével és útmutatása nélkül most nem lennék itt. Akkor is hitt bennem, amikor szinte senki más.

Christian Picciolinivel Chicagóban, egy 1996-os turnén találkoztam. Akkoriban még nem tudtam róla mindazt, amit ma már igen. Szükségünk volt egy előzenekarra, és amikor hallottam a színpadon bemelegítő punkbandáját, a Random55-öt, megláttam valami különlegeset a stílusukban, és lelkem legmélyén rögtön tudtam, hogy őket kerestük. A fellépés után a színpalak mögött megtaláltam Christiant, aki lehangoltnak és zárkózottnak látszott. Valamiért szomorú volt, ezért amíg beszélgettünk, átkaroltam, hogy csillapítsam a félelmeit.

Magam is küszködő tinédzser voltam, és éreztem, hogy Christian is kétségbeesetten keresi önnön identitását és a neki való közösséget – az elfogadást. Kellott neki valaki, aki hisz benne.

A Random55 abban az évben végül velünk turnézott, és egy egész sor koncertünkön lépett fel előzenekarként. Christiannal sokszor beszélgettünk komoly témákról, és szeretném hinni, hogy a mondanóm valahogy segített neki megbirkózni a problémáival. Sosem felejttem el a zene iránti szenvedélyét és elhivatottságát. Már akkoriban is láttam rajta, hogy keres valamit az életben, a lelkében. Most pedig, annyi év után, részletesen feltárta és kikényszerítette magából az igazságot és megírta ezt az elképesztő emlékiratot. Ezzel remélhetőleg végleg kiüzte magából belső démonjait.

Az együttérzés fontos emberi tulajdonság, és mindnyájan képesek vagyunk a gyakorlására. Együttérzek Christian egykori, fiatal, zavarodott énjével. Nem volt ő rossz gyerek, csak kétségbeesetten tartozni akart valakikhez; kétségbeesetten tenni akart valamit, ami számít; kétségbeesetten meg akarta érteni a magányát, az elutasításokat, az elhagyatottságát. Amikor elmerült a fehér hatalmat hirdető bőrféjű-mozgalomban, az LBGT-közösség, a nem fehér bőrű kisebbségek, a zsidók és mások iránti dühe kétségkívül a gyűlölettel kötött, gusztus-talan és vak szövetség eredménye volt. Ugyanakkor Christian képes volt kiemelni magát ebből az ideológiai mocsárból, képes volt belátni a tévedését, hogy aztán hátat fordítson neki, és új irányt vegyen. De nemcsak távozott, és nemcsak megtagadta a mozgalmat a '90-es évek végére, hanem a hangját is felemelte a gyűlölet ellen, és megalapította a Life After Hate nonprofit szervezetet.

A Romantikus erőszak – Egy amerikai bőrféjű emlékirata annak testamentuma, hogy milyen rémisztően könnyű alászállni a rossz nyúlüregbe, és elveszíteni a kijutás lehetőségét. Ez a könyv Christian megváltásának története: hősi útjának, pokolra szállásának és végül visszatérésének az élők közé. Csodálom őt, és nem azért, mert egykor gyűlölet járta át, hanem azért, mert bár egykor gyűlölet járta át, harcba szállt saját mocskos döntéseivel, és rájött, hogy az előítélet és a gyűlölet nem több papírvékony hazugságnál. Mindnyájunknak a magunk módján kell felfedeznünk az életet és az igazságot. Christian

azért írta meg ezt a könyvet, hogy feltárja a maga igazságát – és legalább egy kis részben hálások lehetünk az áldozatáért, azért, hogy egy ideig a sötét oldalon járt, hogy aztán zihálva rohanjon az alagút végén pisláloló fény felé. Az eredmény egy tanulságos és elrettentő történet, amelyből mind okulhatunk, amely által mind jobbá válhatunk.

Elvégre az élet rögös útján mindnyájunknak szüksége van segítség-re, iránymutatásra. Mindnyájunknak szüksége van mentorra. A zene sokunkra nagy hatást gyakorol, és ezt rosszra és jóra is használhatjuk. Én a zenén keresztül találtam meg önmagam, ahogy bizonyos értelemben Christian is. Aznap este, a koncert után, amikor átkaroltam őt, együttérzést, részvételet mutattam iránta. Azt mondtam neki, hogy bármit érez, én is éreztem ugyanazt, ahogy sokan mások is. Amikor magunkkal vittem a bandáját a turnénkra, bizalmat helyeztem belé. Ahogyan Kenny engem, remélem, én is képes voltam kivezetni őt – még ha csak egy pillanatra is – a körülötte gomolygó sűrű ködből. A turné után Christian zenei karrierje más irányt vett, de az évek múltával azért kapcsolatban maradt Kennnyvel és velem. Hihetetlenül büszke vagyok mindarra, amit azóta ért el, hogy 1995-ben elhagyta a mozgalmat, és látom, milyen komoly változásokon ment át.

Ha tehát együttérzést akarunk gyakorolni – vagy ha csak át akarunk élni egy elképesztő megváltástörténetet –, zuhanjunk mélyre Christiannal együtt! Érezzük a dühöt, az erőszakot, a gyűlöletet, ahogyan Christian fokról fokra felkúszik az amerikai fehér hatalmi mozgalom ranglétráján! Érezzük a félelmét és a depresszióját, amikor végül hátat fordít neki! Érezzük a szomorúságát és az ürességérzetét, miután az ostromló hullámok végre elcsitulnak! Ami pedig a legszebb, nézzük végig, ahogyan olyan emberré változik, érik és fejlődik, aki mindenkit elfogad, beleértve önmagát is!

Nézzük végig, ahogyan az az ember lesz belőle, aki mélyen legbelül mindig is lenni akart! Nézzünk végig rajta, ahogy büszkeséggel tölti el, hogy átélhetjük a történetét, hogy részesei lehetünk egy színes, globális közösségnek, részese ennek a világnak!

Nézzük végig, ahogy vele együtt változik!

Joan Jett

ELŐSZÓ

Charlottesville. Portland. New York City. Charleston. Oak Creek. Atlanta. Overland Park. Los Angeles. Denver. Las Vegas. Oklahoma City. Chicago. Washington, D.C.

A legtöbb amerikai, aki ezen városok közül az egyiket szülőhelyének mondhatja, kellemes vidékkel, dombos tájakkal vagy nyüzsgő nagyvárosi területekkel büszkélkedhet. Arról azonban jellemzően nem beszélnek – vagy akár maguk sem tudják –, hogy az utóbbi évtizedekben ezek a városok, mint oly sok másik szerte az Egyesült Államokban, borzalmas, modern kori fehér hatalmi terrortámadásoktól és gyilkosságoktól szenvedtek.

Alighanem mind hallottunk e tragédiák némelyikéről, amelyekre a média az őket illető megvetéssel reagált: az 1995-ös Oklahoma City-i borzalomról, amelynek során egy fehér terrorista, Timothy McVeigh felrobbantott egy szövetségi épületet, és 168 ártatlan civil életét oltotta ki; a kilenc afrikai-amerikai templomlátogató 2015-ös meggyilkolásáról a dél-karolinai Charleston történelmi Emanuel anya-templomának szent falai között; a virginiai Charlottesville-ben az alternatív jobboldal felvonulásáról 2017 nyarán, amelyen több száz elegáns, vasalt khaki nadrágot és pólót viselő fiatal fehér vonult fel fáklyával a kezében, és azt kántálta: „Minket nem cserélnek le a zsidók” – ígéretüket az egyik radikális azzal igyekezett nyomatékossítani, hogy belevezette feltuningolt autóját egy csapat gyanútlan ellentüntetőbe, és megölt egy bátor női aktivistát, egy csapásra elvágva ígéretes jövőjét. E hírhedt esetek mellett azonban a kortárs Amerika évi több

száz, ha nem több ezer gyűlöleten alapuló egyéb erőszakkitörésének és terrorcselekményének (annak a rasszista brutalitásnak, amelyben – és ezzel újra és újra szembe kell néznem – lelkes tinédzserként alighanem magam is részt vettem volna) kevés vagy egyáltalán semennyi figyelem nem jut a médiában. Így aztán sok amerikai, akinek élete sosem fordult úgy a gyűlölet felé, mint az enyém, és aki nem a nemzetünk radikálisainak célkeresztjébe kerülő valamely kisebbség képviselőjeként nőtt fel, nem is sejti, mennyire elterjedt ez a hazai terrorista-járvány, fel sem tűnik neki, hogy mindnyájunk kezéhez vér tapad.

Akár elismerjük, akár nem, a terroristák mindig odakint vannak, terjesztik propagandájukat, és radikalizálják polgártársainkat. Szinte minden héten kapok e-mailt vagy telefonhívást egy ijedt szülőtől vagy baráttól, aki a segítséget kéri, mert úgy érzi, egy szerette jó úton jár ahhoz, hogy a következő charlestoni merénylet vagy Oklahoma City-i robbantó legyen belőle. Néha sikerül hatnom ezekre a zavarodott emberekre, és képes vagyok segíteni nekik – tudják, hogy egyszer én is az ő cipőjükben jártam, és látják, hogy van kiút a bűntudat, a fertőző szegénység és az erőszak csapdájából. De sosem feledem, hogy milyen csekély lehet a helyes útra terelés esélye, s hogy az aggódó hozzátartozóknak, akik hozzám fordulnak, akár igazuk is lehet, s talán csak tehetetlenül figyelem majd, ahogy a zavart fiatal, akivel hetekkel korábban elbeszélgettem egy kávé mellett, nemzetünk soron következő tragédiájának előidézője lesz.

Sok terrorizmuskutató és szélsőséges-szakértő vallja, hogy amióta az al-Káida 2001. szeptember 11-én megtámadta az Egyesült Államokat, az amerikai fehér felsőbbrendűségiek több áldozatot szedtek hazájuk földjén, mint bármilyen más radikális vagy terroristacsoport, külföldi és hazai együttvéve. A napnál is világosabb hát, hogy Amerikának súlyos probléma a hazai terrorizmus. Mi – politikusok, bűnüldözők, kormányhivatalnokok, médiamunkások és egyszerű állampolgárok – mégis újra és újra elmulasztjuk nevén nevezni ezt a problémát. Noha minden kétségen felül áll, hogy bizonyos sértett ideológiai tényezők külföldről is terrorral fenyegetik hazánkat, az ellen való fellépés reménye érdekében meg kell végre értenünk, hogy az amerikai nemzeti biztonságot, demokráciát és szabadságot sújtó leg-

nagyobb veszély immár közel 250 éve saját határainkon belül virágzik és növekszik.

Ám van még remény. Tapasztalom szerint, amelyet egykori fehér felsőbbrendűségi radikálisként és sok száz hozzám hasonló, korábbi és jelenlegi radikálissal folytatott interakcióimon keresztül szereztem, az erőszakos szélsőségességet eleinte nem ideológia táplálja. Azt hiszem, a radikalizálódáshoz vezető út inkább az egyén identitás, közösség és életcél iránti személyes és mélységesen emberi vágyának félrecsúsztatásával kezdődik – és ezt az utat egy sor különböző tényező segítheti, például az illető háttere, erőszak iránti fogékonysága vagy mentális egészsége. Ha esszenciális emberi szükségleteink felfedezése közben torz képet kapunk az előttünk álló útról, vagy azon túl sok kátyúban botlunk meg – trauma, kitaszítottság, elhagyatottság, kezeletlen vagy nem diagnosztizált mentális probléma, függőség, krónikus munkanélküliség, szegénység, magány, szélsőséges elhanyagoltság vagy akár extrém privilégium formájában jelentkező akadályban –, egyre valószínűbb, hogy a megfelelő egészségügyi és támogatási rendszer hiányában egy addig pozitív életút a szenvedés forrásává válik. Az egyetemi campusokon kiragasztott „fehér nacionalista” propagandaanyagok, a vonatokon, buszokon és a saját környékünk templomaiban szétszórt, gyűlölettől fröcsögő röpiratok, valamint a neten és közösségi médiában egyre burjánzó, „mások” ellen hergelő összeesküvés-elméletek mögött baljós célokért törtető opportunisták állnak, akik mohón és vidáman manipulálva igyekeznek kielégíteni az említett szükségleteket a „paradicsom” üres ígéretével.

A hatalom, identitás és életcél vonzereje a radikális kultúrák velejárója. Nem hinném, hogy sok a különbség a között, ha valaki egy fehér felsőbbrendűségi ideológia híveként úgy dönt, hogy lemészárol egy fekete istenhívőkkel teli templomot, és a között, ha egy született amerikai elrepül Szíriába, ahol csatlakozik egy iszlamista terrorsejthez, majd felrobbant egy zsúfolt vasútállomást. Egyikük sem terroristának születik, a terrorizmus valahogy mégis rájuk talál, ők pedig úgy érzik, válaszra lelnek benne – vagy legalábbis azt hitték, válaszra lelhetnek benne. Az erőszak az ideológia engedélyével működő eszköz, amellyel brutálisan kivetítik saját dühüket, fájdalmaikat és

önutálatukat az ártatlanokra, akiket zavarodottságukban bajaik forrásának látnak.

Ha útját tévesztő és fehér hatalmi terroristavezérré váló fiúként szerzett tapasztalatom bármit is számít, meggyőződésem, hogy minden ilyen terrorista életében volt legalább egy alkalom, amikor egy embertársának együttérzése a környezetéből felnyitotta a szemét, még ha csak egy pillanatra is, és azt gondolta, „Mi van, ha tévedek?”, és azon tűnődött, hogy talán még nem túl késő kiszállni.

Kérlek, most jól figyelj rám: sosincs túl késő!

Azzal az optimista szemlélettel írtam a visszaemlékezéseimet, hogy amikor mások az identitásukat, a társaikat, az elfogadottságukat keresik, ehhez egészséges, szerető közösségeket választanak, lesz erejük hátat fordítani az üres ígéreteknek, és azokra hallgatnak majd, akik az együttérzés fontosságát hangsúlyozzák, nem pedig azokra, akik bizonytalan elméken elősködnék, és kihasználják a magányukat, a félelmüket, a zavarodottságukat, az értéktelenségérzetüket.

Remélem, a rasszizmus mechanizmusának feltárásával a gyűlöletnek valamivel kevesebb rejtekhelye marad a világban.